

den första kärleken

Han gick genom regnet i tygskor som blev tyngre och tyngre för varje pöl han klev i och gav ifrån sig klafsande ljud mot asfalten.

Kalla droppar rann nedför hans rygg och stänkte ner glasögonen så att han inte kunde se mer än några meter framför sig. Den bruna manchesterkavajen verkade ha vuxit fast med huden och fick armarna att klia.

Inuti huvudet snurrade tankarna i ett ekande vakuum, slog emot varandra, fastnade mot skallbenet, växte sig större och större och tryckte mot varje liten del av skallen.

Fortsätt bara gå, vänd dig inte om, mässade han för sig själv, det går över, det går över, det går över...

Han visste inte vart hans fötter var på väg med honom, han hade inte kontroll över dem längre. Det enda han visste var att kroppen skrek, vände och vred sig, ville bort så långt som möjligt. Var han hamnade var inte viktigt.

Hjärtat slog så hårt att det måste ha varit synligt utanpå bröstkorgen och pulsen slog smärtsamt hårt mot tinningarna. Alkohol och panik blandades med varandra i blodet utan någonstans att ta vägen.

Varför hade han ens gått dit? Hans dumma jävla nyfikenhet. Han hade varit tvungen att veta, se det med sina egna ögon. Fan fan fan fan fan vad han önskade att han inte visste. Han hade kunnat stanna kvar i sin undran. Ja, att undra hade varit plågsamt, det hade tagit upp varje sekund av hans tankar men detta, detta var så mycket värre. Hundra förgiftade amorpilar som satt fast i bröstet och spred sin olycka genom kroppen. Han hade bara velat se henne, kanske för sista gången.

Och där, mitt i rummet hade hon stått. Bredvid honom som hade sin äckliga arm kring henne som en bläckfisk.

Hon hade inte sett honom, han var borta innan någon ens hann märka att han var där. Men han såg henne. Hon hade på sig hans halsduk, den hon hade fått en gång för att hon tyckte att den luktade som honom. Han önskade att hon hade lämnat den hemma och inte låtit den fläckas ner av smutsiga bläckfiskarmar. Han önskade att han aldrig hade gett den till henne, att han aldrig hade gett sig själv till henne, att han inte kunde hennes drömmar och hemligheter utantill, att han aldrig hade släppt in henne. Han önskade att han hade tryckt henne hårdare intill sig, aldrig släppt taget, behållit henne i sina armar, älskat henne ännu mer hopplöst.

Och han fortsatte gå. Och det skulle bli bättre. Men just då, när han älskade henne mer än någonsin och hatade henne av hela sitt hjärta, kändes det så fruktansvärt meningslöst. Och hans tonårshjärta värkte för varje steg. Men det skulle gå över.

Han visste det bara inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren born-on-a-train med Poeter.se id #41914 innehar upphovsrätten